

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 397/2010-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2011 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti RSDr. M. L., P., zastúpeného advokátkou JUDr. T. V., K., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 1134/01 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo RSDr. M. L. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 1134/01 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 1134/01 konať bez zbytočných prietáhov.

3. RSDr. M. L. priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť RSDr. M. L. trovy právneho zastúpenia v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. T. V. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 397/2010-10 z 27. októbra 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť RSDr. M. L. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 1134/01.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal neprimeranú dĺžku konania o náhrade škody na zdraví, ktoré začalo jeho žalobným návrhom z 20. novembra 2001.

Podľa sťažovateľa „vyššie označené konanie na Okresnom súde Košice I. v Košiciach je v rozpore s účelom ústavou zaručeného práva na konanie bez zbytočných prieťahov, nakoľko ani po uplynutí neúmerne dlhej doby, súd vo veci právoplatne nerozhodol a neodstránil moju právnu neistotu.

Skutočnosť, že v predmetnom súdnom konaní dochádza k prieťahom, napr. po roku a osem mesiacov prvé pojednávanie ako aj doručenie vyjadrenia žalovaného, od 21. 3. 2006 do 30. 1. 2008 súd ustanovoval znalca z odboru zdravotníctva, pričom súd nereagoval na moje žiadosti, vyvoláva u mňa psychický stav neistoty a očakávania. Mám pocit i krivdy už dlhšiu dobu a ťažko sa s tým pocitom krivdy vyrovnávam. Vytýkam súdu, že koná nesústredene a neefektívne. Po tom, čo ustálil za pomoci súdneho znalca z odboru zdravotníctva výšku bodového ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a podmienky pre mimoriadne zvýšenie odškodnenia, odznova sa začína zaoberať, či základ nároku je opodstatnený. Som toho názoru, že súd si mal ujasniť najprv, či môj nárok na odškodnenie zdravia je čo do základu opodstatnený, a až potom sa mal zaoberať výškou odškodnenia. Od času t. j. dňa 21. 11. 1998 kedy som úraz utrpel už ubehlo viac ako jedenásť rokov, ak by som vedel, že súd nemá za preukázaný základ nároku na náhradu škody, trval by som na vypočutí svedka, ktorého som označil v žalobe, hneď v začiatku súdneho konania a žalovaný takisto.“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ podal 7. decembra 2009 sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a požiadal ho o zjednanie nápravy. Predseda okresného súdu považoval jeho sťažnosť za dôvodnú.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1./ Základné právo podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a prerokovanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru sťažovateľa: RSDr. M. L..., v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I. v Košiciach pod sp. zn. 11C 1134/01 porušené bolo.

2./ Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 15 000,- €, ktoré je Okresný súd Košice I. v Košiciach povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3./ Okresnému sudu Košice I. v Košiciach prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11C 1134/01 konal bez zbytočných prieťahov.

4./ Okresný súd Košice I. v Košiciach je povinný sťažovateľovi zaplatiť trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci a rež. paušál, spolu 254,88 € na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. T. V. do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 100/09 doručeným ústavnému súdu 6. decembra 2010, v ktorom predseda tohto súdu uviedol prehľad jednotlivých procesných úkonov vykonaných vo veci. K opodstatnenosti sťažnosti sa nevyjadril. V závere uviedol: «Po právnej stránke vec nie je náročná. Je však náročná po stránke skutkovej, nakoľko na objektívne zistenie skutkového stavu bolo potrebné nariadenie znaleckého dokazovania, ako aj vypočutie viacerých svedkov, na vypočutí ktorých (v priebehu celého konania) trvali tak žalobca, ako aj žalovaný, napriek opakovanému neustanovovaniu sa niektorých svedkov na jednotlivé pojednávania. Avšak iba v jednom prípade svedok neospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, v dôsledku čoho mu súd uložil poriadkovú pokutu. V ostatných prípadoch neprítomní svedkovia svoju neúčast' na pojednávaniach ospravedlnili.

K tvrdeniu sťažovateľa, podľa ktorého súd predvolal svedka na deň 2. 6. 2010 bez toho, aby ho upozornil na následky nedostavenia uvádzam:

Súčasťou vzoru predvolania svedka na pojednávanie (pozn. vzor č. 17, ktorý tunajší súd využíva niekoľko rokov) je aj poučenie o právnych následkoch nedostavenia sa na predvolanie v znení: „Vašou občianskou povinnosťou je ustanoviť sa na súd a vypovedať ako svedok. Keby ste túto povinnosť bez riadneho ospravedlnenia nesplnili, môže Vám súd uložiť náhradu spôsobených trov, pokutu do výšky... € (pozn. suma má byť doplnená pri písaní konkrétneho predvolania) a dať Vás predviesť na Vaše trovy (§ 52, § 53, § 147 ods. 2 O. s. p.).“ Pre porovnanie, predvolanie iného svedka na iné pojednávanie je zažurnalizované na č. 1. 81 súdneho spisu.

Zo súdneho spisu už nie je možné zistiť, či výška poriadkovej pokuty, ktorá môže byť účastníkovi uložená, bola v predvolaní svedka Ing. G. na pojednávanie na deň 2. 6. 2010, doplnená, resp. uvedená. To však nemení nič na skutočnosti, že svedok bol poučený o právnych následkoch neospravedlneného neustanovenia sa na pojednávanie, zároveň bol informovaný aj o príslušných zákonných ustanoveniach, ktoré tieto poriadkové opatrenia upravujú. Navyše, súd jedno z týchto poriadkových opatrení využil, a svedkovi, ktorý svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil, uložil poriadkovú pokutu vo výške 200,- EUR.

Pokiaľ ide o nesúhlas sťažovateľa s postupom súdu, že nevypočul na začiatku konania hneď všetkých svedkov, ktorých uviedol v žalobe, poznamenávame, že podľa § 120 ods. 1 druhej vety O. s. p. súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 11 C 1134/01 ústavný súd zistil tieto podstatné procesné úkony účastníkov konania a okresného súdu od podania žaloby:

Konanie sa začalo 20. novembra 2001, keď sťažovateľ podal žalobu o náhradu škody na zdraví spôsobenej mu žalovaným (H., a. s., K.).

Prvé pojednávanie 16. apríla 2003 bolo odročené pre ospravedlnenú neúčasť žalovaného, druhé pojednávanie 3. júna 2003 a tretie pojednávanie 9. septembra 2003 okresný súd odročil na účely vykonania znaleckého dokazovania, ktoré napokon nariadil uznesením z 13. novembra 2003.

Súdny spis bol po urgencii okresného súdu spolu so znaleckým posudkom vrátený od znalca 13. apríla 2004. Štvrté pojednávanie sa konalo 23. novembra 2004.

Dňa 24. januára 2005 bol okresnému súdu doručený návrh žalovaného na vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného (Q., a. s.). Na ďalších pojednávaniach 15. februára 2005 a 13. apríla 2005 okresný súd vypočul svedkov, 7. septembra 2005 pojednávanie odročil bez prerokovania veci na účely predvolania svedka, ako aj ďalšieho svedka, ktorého meno právna zástupkyňa sťažovateľa oznámila okresnému súdu 10. októbra 2005. Ďalšie pojednávanie 16. novembra 2005 bolo opäť odročené pre neprítomnosť svedka a právneho zástupcu žalovaného.

Vo veci sa pojednávalo aj 31. januára 2006 a 21. marca 2006, keď okresný súd odročil pojednávanie na neurčito na účely nariadenia znaleckého dokazovania, ku ktorému však nedošlo, a okresný súd ani nereagoval na žiadosť sťažovateľa o doručenie uznesenia o ustanovení znalca. Dňa 24. januára 2005 navrhol žalovaný vstup vedľajšieho účastníka do konania, o ktorom okresný súd rozhodol až 10. novembra 2006, keď pripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania ako žalovaného v 2. rade. Proti rozhodnutiu podal vedľajší účastník odvolanie, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením z 18. decembra 2006 tak, že zrušil napadnuté uznesenie a pripustil vstup Q., a. s., do konania ako vedľajšieho účastníka.

Pojednávanie určené na 6. november 2007 sa nekonalo a termín bol okresným súdom zmenený na 30. január 2008 pre ospravedlnenie svedka. Toto pojednávanie bolo po vypočutí svedka odročené na neurčito pre účely nariadenia znaleckého dokazovania, ktoré okresný súd nariadil 13. mája 2008 znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, z odvetvia chirurgie a traumatológie. Dňa 9. júna 2008 doručil okresný súd znalcovi spis na vypracovanie znaleckého posudku, pričom spis mu bol vrátený 8. septembra 2008. Právna zástupkyňa sťažovateľa požiadala 16. októbra 2008 o doplnenie znaleckého posudku a podaním doručeným okresnému súdu 25. novembra 2008 rozšírila žalobný návrh v časti uplatňovanej sumy za zvýšenie odškodnenia bolestného a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Dňa 4. decembra 2008 okresný súd uložil znalcovi doplniť znalecký posudok, ktorý mu doplnenie následne doručil 26. februára 2009.

Dvanáste pojednávanie sa konalo 14. októbra 2009 a bolo odročené na účely opätovného predvolania už vypočutého svedka. Podaním doručeným okresnému súdu 14. októbra 2009 právna zástupkyňa sťažovateľa opätovne rozšírila žalobný návrh.

Ďalšie pojednávanie 12. januára 2010 bolo odročené na účely predvolania navrhnutých svedkov a 19. januára 2010 okresný súd zisťoval pobyty svedkov lustráciou v S., a. s., a žiadosťami podanými na R., O. a Obecnému úradu v R. Štrnásťte pojednávanie sa uskutočnilo 7. apríla 2010. Po vypočutí svedka okresný súd pojednávanie odročil na 2. jún 2010 pre účely predvolania ďalšieho svedka. Pojednávanie 2. júna 2010 však bolo odročené pre jeho neprítomnosť, za čo mu okresný súd uznesením z 11. júna 2010 za neospravedlненú neúčasť na pojednávaní uložil poriadkovú pokutu v sume 200 €. Ďalšie pojednávanie 6. októbra 2010 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti svedka na 18. január 2011. Spis sa od 6. decembra 2010 nachádza na ústavnom súde.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu

pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií:

zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02), tak ako to posudzuje aj ESĽP. Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o náhrade škody spôsobenej na zdraví tvorí súčasť štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a obvykle nie je právne zložitá (obdobne napr. II. ÚS 53/06, III. ÚS 97/07, IV. ÚS 86/08, III. ÚS 29/08). Ústavný súd uznáva čiastočnú faktickú zložitosť veci, ktorá spočíva vo vykonaní rozsiahlejšieho dokazovania (doteraz boli vypracované dva znalecké posudky a jeden doplnok a boli vypočutí viacerí svedkovia), tieto skutočnosti mohli spôsobiť predĺženie konania, ale na druhej strane konštatuje, že žiadna faktická zložitosť sporu nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku (deväť rokov) konania v uvedenej veci aj so zreteľom na jej povahu, ktorá si vyžaduje osobitnú starostlivosť súdu o naplnenie účelu súdneho konania.

2. Správanie sťažovateľa v priebehu doterajšieho konania možno hodnotiť ako aktívne a súčinnosťné. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd vychádzal z predloženého spisu okresného súdu, z ktorého zistil, že sťažovateľ, bol právne zastúpený advokátkou, jeho zdĺhavý postup urgoval aj sťažnosťou na zbytočné prietahy v konaní súdu a jeho konanie v tejto veci podstatne neovplyvnilo doterajšiu dĺžku konania.

3. Pokiaľ ide o hodnotenie postupu okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že neprehliadol jeho aktivitu v tomto konaní, pretože určil až 18 termínov pojednávania (a na niektorých vykonal aj dokazovanie, napr. v júni a septembri 2003, vo februári a apríli 2005, v januári 2006 a v januári 2008, v októbri 2009 a januári 2010) na vypočutie svedkov a účastníkov konania, ale na druhej strane prevažnú časť nariadených pojednávania odročil najmä pre neprítomnosť svedkov (napr. v septembri a novembri 2005 a napokon v júni a októbri 2010), jedno pojednávanie odročil z dôvodu neprítomnosti žalovaného (16. apríla 2003) alebo preročil (6. novembra 2007) po ospravedlnení svedka na 30. január 2008.

Väčšiu nečinnosť (viac ako 16 mesiacov) v konaní zistil ústavný súd iba na začiatku konania v období od 27. novembra 2001, keď bola podaná žaloba, do 16. apríla 2003, keď pojednávanie bolo odročené pre neprítomnosť žalovaného (jediným jednoduchým úkonom v tomto období bolo zaslanie žaloby na vyjadrenie žalovanému), a potom od 10. novembra 2006, keď okresný súd rozhodol o návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania, až do 31. januára 2008, keď sa konalo pojednávanie (viac ako 14 mesiacov). V ostatných obdobiach okresný súd síce priebežne konal, ale v tejto súvislosti treba uviesť, že jeho činnosť bola okrem toho veľmi neefektívna.

Najpodstatnejším príkladom neefektívnej činnosti okresného súdu je to, že hoci už 31. marca 2006 odročil pojednávanie na neurčito pre účely nariadenia znaleckého dokazovania, urobil tak znova aj 30. januára 2008, keď odročil pojednávanie pre účely pribratia znalca do konania, hoci medzitým sťažovateľ žiadal okresný súd o zaslanie uznesenia o ustanovení znalca. Znalca do konania pribral okresný súd až 13. mája 2008 a spis mu zaslal až v júni 2008, teda takmer po 26 mesiacoch od odročenia prvého pojednávania. Toto obdobie (viac ako dva roky) je teda obdobím nečinnosti okresného súdu, pretože v uvedenom období neurobil nič pre odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (obdobne napr. IV. ÚS 239/03, IV. ÚS 69/05, IV. ÚS 175/05) a okrem pojednávania (30. január 2008), ktoré bolo odročené na neurčito, vo veci nevykonal žiadny podstatný úkon, ktorý by smeroval k vydaniu rozhodnutia vo veci samej a k právoplatnému skončeniu veci.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preto rozhodol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 1134/01 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 1134/01, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo veci samej (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €, čo odôvodnil viacerými dôvodmi uvedenými v jeho sťažnosti.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal aj zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistený stav v napadnutom konaní a dovŕšenie nápravy porušenia jeho označených práv, priznal ústavný súd sťažovateľovi po zohľadnení všetkých okolností prípadu aj finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. T. V., ktoré si právna zástupkyňa sťažovateľa uplatnila v sume 254,88 € podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Keďže uplatnená náhrada trov konania je v súlade s touto vyhláškou, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej sume 254,88 € (bod 4 výroku nálezu) za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti urobené v roku 2010).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2011